

La síndrome de l'emperador (I)

LLUÍS VILALTA URREA
PSICÒLEG, TERAPEUTA
FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

El que anomenem un “mal criat” és una criatura consentida, amb baixa tolerància a la frustració, que no té límits, persistentment insatisfeta, dependent, capriciosa i dèspota. Malauradament, aquesta síndrome s'estén cada vegada més en la nostra societat.

Giorgio Nardone, un famós psicoterapeuta italià, pare de la Teràpia Breu Estratègica, ha conclòs, a partir de l'estudi de centenars de casos de problemàtiques relacionades amb adolescents, que la causa principal dels trastorns de conducta i conflictes entre joves i pares és deguda al hiperproteccionisme. En els darrers 50 anys hem passat d'una societat amb poc vincle emocional entre pares i fills i amb una educació estricta i autoritària, a un model d'educació més lliure i despreocupat, amb greus carències de disciplina i obediència. Com diu aquest psicòleg, estem fabricant una societat de homes inútils i de dones frustrades.

Diverses són les causes que porten a que un fill esdevingui un tirà, especialment amb els pares. Aquesta tirania pot ser consentida o més o menys violenta, però és un fenomen cada vegada més habitual. En els casos de germans, les filles sovint suporten

més càrregues domèstiques que els fills. Quatre són, al meu parer, les causes més importants que afavoreixen l'aparició dels petits tirans:

1. Sobreprotecció: fàcilment tractem els fills per sota de les seves capacitats. En lloc de fomentar l'assumpció de responsabilitats –amb la finalitat que esdevinguin éssers madurs i que arribin a l'edat adulta com a persones capaces i autònoms–, els permetem una vida més que còmoda, acomodada, on sembla que tot els és donat de manera automàtica i gratuïta. Aquí la vacuna preventiva és veure'ls i tractar-los com personetes capaces. Com diu el mateix Nardone: posem cada dia al nostre fill un repte que pugui assolir. Així creixen i guanyen seguretat, i aprenen a valorar millor el que tenen.

2. Discrepància educativa: Quan desacreditem o no recolzem obertament a l'altre progenitor, sinó que qüestionem davant els fills els seus mètodes o decisions, els generem confusió. Al mateix els mostrem camins per al xantatge emocional, perquè –com és natural– a cada moment trien l'alternativa més còmoda i, a més, aprenen a qüestionar les decisions dels pares sense raonaments sòlids. Els pares som el fonament de la família. Els pilars han de ser sòlids, estables i equilibrats. Una bona criança requereix que els pares actuïn com equip i donin exemple d'equilibri. Un símil: la resistència d'un pont és igual a la força del pilar més dèbil. Cal, per tant, que els dos pilars siguin forts i s'enforteixin mútuament.

El proper mes continuarem amb aquest tema...

Lluís Vilalta Urrea. Especialista en teràpia familiar sistèmica i educació emocional. www.espaisistemic.net.

Taller de pares: 26 de maig